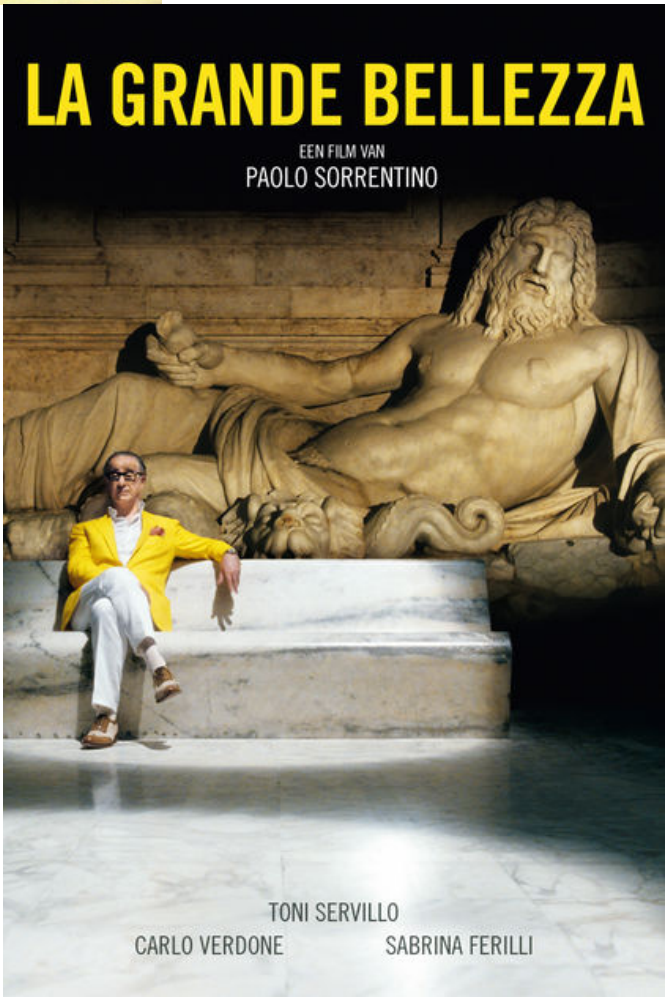
Έχει διατυπωθεί η άποψη, πως ο Paolo Sorrentino στην grande bellezza πάτησε πάνω στην Dolce Vita του Federico Fellini. Προήλθε κυρίως από τους κριτικούς, οι οποίοι διέγνωσαν πολλά κοινά σεναριακά στοιχεία στα δύο δημιουργήματα.

Γεννημένος το ’20, στο Ρίμινι, ο Fellini γύρισε το ’60, στα 40 του τη dolce vita, έχοντας ήδη δώσει τα διαπιστευτήρια του ως κορυφαίος δημιουργός, το ‘54 με το la Strada . Μισό αιώνα αργότερα γεννημένος ο Sorrentino, το ’70 στη Νάπολη, γύρισε στα 43 του την grande

bellezza, έχοντας ήδη πλάσει το αριστούργημα il divo.

Ο Fellini απέσπασε Oscar για τα κοστούμια της dolce vita το 1962, ο Sorrentino, Oscar καλύτερης ξενόγλωσσης ταινίας για την grande bellezza, το 2013.

Ο Fellini, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι είχε πιο αστραφτερά εργαλεία. Ο Mastroianni στα 35, η Anouk Aimee στα 28 και η Anita Ekberg στα 29 της. Πολυθενικός γαλαξίας, με Ιταλικά, Γαλλικά και Σκανδιναβικά χρώματα.

Ο Sorrentino βασίστηκε στο πελώριο ταλέντο του Toni Servillo που δεν τον κατατάσσεις στην κατηγορία του jeune premier, μα παρά τα 56 χρόνια και την αραιή τριχοφυΐα του αποπνέει γοητεία. Παράλληλα όλες οι θηλυκές παρουσίες που παρελαύνουν δεν έχουν κάτι από την μαγική σχεδόν γοητεία της Aimee, ούτε από την ογκώδη, κατά κυριολεξία, παρουσία της Ekberg. Κουβαλούν όμως όλη την περήφανη αλητεία του 21ου αιώνα.

Ο αρσενικός ήρωας στη dolce vita όπως και στη grande bellezza είναι δημοσιογράφος. Στην πρώτη περίπτωση, ο Marcello είναι νέος, στην ακμή του, στη δεύτερη, ο Jep, στα όρια της συνταξιοδότησης αλλά μάχιμος σε όλα τα επίπεδα. Ταυτόχρονα και συνειδητοποιημένος για την κενότητα των όσων υπηρετεί.

Μόλις 15 χρόνια μετά το τέλος του Πολέμου ο Fellini, ξεκινά με ένα σόου που ακροβατεί ανάμεσα στο ακατανόητο και στο κιτς, μια φανερή προσπάθεια να καταδείξει το κενό μια ευνοούμενης τάξης.

Παρομοίως και ο Sorrentino ξεκινά, με την αποθέωση του τίποτα. Υπό του ήχους του Far' L' amore της R. Karra που έχει δεχτεί το ρετούς της εποχής από Βέλγο dj. Και πολλούς ανθρώπους, που όλοι έχουν κάτι στην συμπεριφορά και την εμφάνισή τους, να λικνίζονται και να χορεύουν σε ένα κρεσέντο μαζικής διασκέδασης.

Οι σχεδόν κοινές αφετηρίες, φιλτραρισμένες ασφαλώς από το πνεύμα και τα στοιχεία της εποχής τους, καταλήγουν σε αντίστοιχα φινάλε σε κοντινά συμπεράσματα, όχι τόσο φωτεινά ή αισιόδοξα, αλλά στο μεσοδιάστημα μεσολαβεί το λαμπρό δώρο της ζωής, έστω και ταλαιπωρημένο από διάφορες κενότητες.

Μπορεί να ξεκινήσει από το οπερετικό: «You are everything» που απευθύνει ο Mastroianni στην Ekberg για να συνεχίσει σχεδόν απαγγέλλοντας: «Tu sei la prima dona del primo jorni de la creazione» (Είσαι η πρώτη γυναίκα της πρώτης μέρας της δημιουργίας) και να τελειώσει με τον μονόλογο του κουρασμένου Servillo να ομολογεί: *«…επομένως, αφήστε αυτό το ρομάντζο να ξεκινήσει»*

.

Στο μεταξύ έχει παρελάσει από τα μάτια του θεατή, ένα μεγάλο κομμάτι κινηματογραφικού πολιτισμού, μια Αιώνια Πόλη που τόσο άλλαξε μέσα σε μισό μόλις αιώνα και πολλές από τις ανθρώπινες αδυναμίες που, συνήθως περιγράφουν καλύτερα οι ποιητές.

,